

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra FRU MARIES BAUTASTEEN VED RØNNEBÆKSHOLM

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947088665472/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Fru Mariæ Baulasteen

skied Lykken fra sig, skulde de, naar de omsider gik i dem selv, bøde 100 Rdl. til en saadan Dansk Oplysnings-Anstalt, og endelig havde Fru Marie ikke blot en Finger i det med Æresgaven til Høiskolen, da jeg fyldte de Halvfjerds, men hun vilde selv hjulpet til at reise den med begge Hænder, og havde sikkert ei ladt dem synke, saalænge hun selv maatte raade.

At nu Fru Marie var en saadan stærk, høimodig og folkelig Adels-Fru, det laae aabenbar, som hun selv sagde, i de gamle Langers Blod, der ikke glemde deres høie Byrd og Kald, selv da de heller sank ned til Jydske Bønder ved Vesterhavet, end de vilde kravle op, som Penneslökkere og Statsjenere, og kunde da end mindre glemme deres høie Byrd og Kald, efterat have arbeidet sig op til deres oprindelige Stæde; men at Fru Mariæ Mod ei var udartet til Hovmod og Herskesyge og at hendes Styrke ei misbrugdes til Vold og Grumhed, det maatte baade hun og vi takke hendes dybe, alvorlige Sanddruhed og Gudsfrøgt for.

Ligesom nemlig Fru Marie i sin Enkestand (1841—51) havde god Leilighed til at vise, at Vorherres Naade var hende mere værd end al Verdens Domme, i det hun aabenlyst stittede sig til de saakaldte »Hellige« i det sydvestlige Sælland, som dengang ikke blot bespottedes men afskyedes og forfulgdes i vor lille urimelige Verden, saaledes skylder jeg Fru Marie det Vidnesbyrd, at jeg aldrig har kiendt nogen Mund, hvori de faa og tilsyneladende fattige Ord: jeg, eller du, troer jo dog paa Vorherre, havde saameget at betyde, som i hendes.

Denne Fru Mariæ Sanddruhed og Gudsfrøgt var det da ogsaa, som skaffede mig hendes første Bekiendskab 1845, som vel først under Krigen for Danmarks Tilværelse, hvori vi begge tog den mest levende Deel, blev til inderligt, uopløseligt Venskab, men var mig dog lige fra Begyndelsen en stor Mærkværdighed, saa jeg husker godt, hvor overrasket jeg blev en Aftenstund, da Fru Toft fra Rønnebæksholm lod sin Tjener melde, at hun holdt der nedenfor og vilde med Moder og Systre allægge mig et Besøg.

Alt hvad jeg dengang vidste om Fru Toft, var, at hun stod eller syntes dog at staae i Spidsen for de »gudelige Forsamlinger« og at hun havde Mod og Mandshjerte til at trodse den herskende Mening, og jeg kunde ikke tvivle om, at jeg jo, med al den Billighed, jeg stræbde at vise mod de »gudelige For-